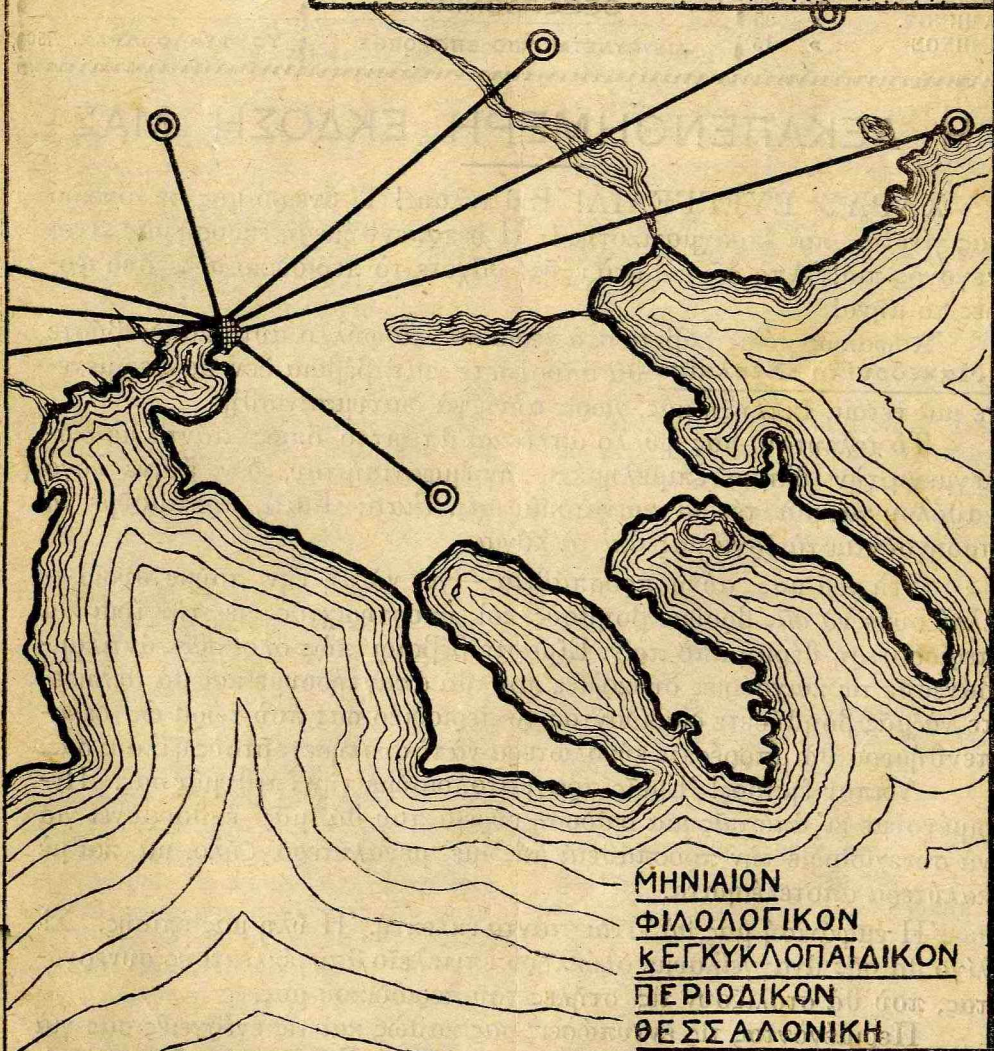

1/1/1935
#117

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ

ΝΕΟΛΑΙΑ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΚΕΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΩΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΩ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΩ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠ' ΤΟΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟ ΣΥΛΛΟΓΟ «ΣΑΛΟΝΙΚΙΩΤΙΚΗ ΠΑΡΕΑ»

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		ΓΡΑΦΕΙΑ	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	
ΕΤΗΣΙΑ	Δρ. 50	ΟΔΟΣ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ 11B	ΕΤΗΣΙΑ	Francs 15
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	» 25	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ		
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	» 15	ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ	ΤΟ ΦΥΛΛΟ	ΔΡΑΧ. 2,50

Η ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ ΜΑΣ

ΧΑΡΑΣ ΕΥΕΓΓΕΛΙΑ! 'Επί τέλους! Τ' όνειρό μας κι' όνειρό σας γίνεται πιά πραγματικότης! 'Η δεκαπενθήμερη έκδοσή μας είναι γεγονός πιά! 'Από δω και στο εξής θάχατε το περιοδικό σας δυο φορές το μήνα!

'Ασφαλώς μόλις λάβετε στα χέρια σας το φύλλο αυτό και διαβάστε «**Μακεδονική Νεολαία**» θά απορήσετε γιατί βέβαια δεν θά περιμένετε μιά τέτοια έκπληξή μας, χωρίς αυτή να διατυμπανισθῆ.

Το τελευταίο μας φύλλο άπλό και άπεριττο όπως πάντα με διαλεγμένη την ύλη κι' επιμελημένη την εμφάνισή του, δεν έκανε λόγο καθόλου για μιά τέτοια καινοτομία μας. Γιατί; Γιατί προτιμούμε να προηγούνται τα έργα μας άπ' τα λόγια.

Στή νέα μας αυτή προσπάθεια, — για να μη την ποῦμε θυσία — ελπίζουμε να σās βρούμε βοηθούς και ύποστηρικτάς με την ίδια και περισσότερη θέρημη άπό πρίν. Είμαστε βέβαιοι πως όλοι σας άντιλαμβάνεσθε τις καινούριες δυσκολίες που θά άπαντήσουμε και θά θελήσετε να μās βοηθήσετε διαδίδοντας το περιοδικό σας που τώρα ως δεκαπενθήμερο θά μπορέσετε εύκολότερα να το συστήσετε στους φίλους σας.

Λοιπόν εμπρός! 'Εμείς πραγματοποιούμε την επιθυμία σας. Περιμένουμε κι' άπό σās μιά διάδοση εύρεία που θά μās ένθαρρύνει για να συνεχίσουμε την προσπάθειά μας με μεγαλύτερο ζήλο, μά και με καλύτερα άποτελέσματα.

'Η εμφάνισή μας θά είναι πάντα έκλεκτή. 'Η ύλη μας επίσης. Σε λίγο θά σās αναγγείλουμε όλόκληρο έπιτελείο άπό έκλεκτούς συνεργάτας, που θά στολίζουν τις στήλες του περιοδικού μας.

Περιμένοντας τις έντυπώσεις σας καθώς και τις ένέργειές σας για τή διάδοση.

Σās χαιρετούμε
«ΣΑΛΟΝΙΚΙΩΤΙΚΗ ΠΑΡΕΑ»

ΜΑΡΙΟΥ ΝΤΟΝΑΛ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΠΕΡΙΤΤΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Χ.

‘Ο Φοῖξος φάνηκε στην ώρα του φαγητού. ‘Ο θεῖός μου του άνεκοίνωσε ότι βρήκε μιά θανασία άναγνώστρια.

— ‘Εσύ, τόν πείραξε, τρώς όλες τις λέξεις.

‘Ο νεαρός μ' έριξε μιά στραβή ματιά και μ' έστειλε στο πρόσωπο ένα χαριτωμένο χαμόγελο.

‘Ο θεῖος μου είδε το χαμόγελο 'Εγώ δέχτηκα το βλέμμα του ένῶ αυτός με μιά γλυκειά φωνή έλεγε :

— Είνοι ένα πολύτιμο μικρό κορίτσι.

Δέν γνώριζα να δικαιολογήσω τα αισθήματά μου μά ο Φοῖξος μ' ένέπνεε ένα είδος φόβου. Τόν αισθανόμουν έχθρό κάτω άπ' το μελιστάλαχτο ύφος του και ήμουν περισσότερο δύσπιστη άπ' ό,τι θά νόμιζε.

'Η έντύπωσις εξακολουθεῖ ακόμη. 'Εχει μάλιστα μεγαλώσει περισσότερο. Δέχτηκα αξιοπρεπώς την κολακεία του Φοῖξου κι' έξηκολούθησα να τρώγω δίχως ν' άπαντήσω. Το φαγι τελείωσε χωρίς επεισόδια. ‘Ο νεαρός ντε Μπωπρέ ξαναγύρισε στο σχολείο του και ο θεῖός μου μου είπε.

— 'Η Λουίζα θά σε δείξει να διορθώσεις τα πράγματά σου. Θα παίξης ύστερα στην αυλή. 'Εχω μιά δουλειά που θά με κρατήσει έξω όλο το άπόγεμα.

'Ημουν πολύ άπασχολημένη και μόνο κατά τις τέσσερις κατέβηκα στον κήπο. Διεσκέδαζα κόβοντας λουλούδια με την άδεια του κηπουρού. ‘Ο καιρός περασε γρήγορα και ήμουν πολύ έκπληκτη σαν είδα τόν θεῖο να καταφθάνη. 'Ερχόνταν προς το μέρος μου τρίζοντας τα χέρια του. Τα μάτια του με κύτταζαν γεμάτα άπό μιά χαρούμενη πονηρία.

— Κάποιος σε ζητά Σουζάν, μου είπε.

'Αφησα το ψαλίδι μαζί με την γωνία της ποδιάς μου όπου μάζενα λουλούδια. Μιά έπίσκεψις. Δέν μπορούσε νάιναι

άλλος άπ' τόν μπαμπά μου 'Αντί να χαρώ τρούμαξα. Θ' άρχόταν δίχως άλλο να με ξαναπάρη. Τρομαγμένη ρώτησα.

— Ποιός με φωνάζει;

Τό χέρι του θεῖου Πέτρου με χάιδεψε ένῶ ο ίδιος μ' άπάντησε.

— Πήγαινε παιδί μου...

'Ετρεξα βιάζοντας μιά χαρούμενη φωνή. Πάνω στις σκάλες δέν ήταν τάχα ή Ζαμέτ που μου πρότεινε τα χέρια της; Πως βρισκόταν εδώ; Πότε έμαθε την πέριπέτειά μου; Δέν ρώτησα όμως. 'Η χαρά μου δέ μ' άφηγε. Με τρία πηδήματα βρέθηκα στην άγκαλιά της. Γελούσαμε και κλαίσαμε φωνάζοντας: «Ζουζού μου!...» «Ζαμέτ μου!...»

— Ξαφνικά άκουσα μιά φωνή γλυκειά που ψιθύρισε σταυτί μου:

— Καλημέρα Σουζάν.

'Αφού δέν πέθανα 'κείνη την ώρα θά πῆ ότι ή χαρά δέν σκοτώνει. Βρισκόμουν τώρα στην άγκαλιά της αγαπημένης μου 'Εμερώνς ένῶ τρίς βήματα πίσω ο θεῖος μου γελοῖσε τρίζοντας τα μακροῦ και άσπρα χέρια του.

Εχα την έντύπωσις της μεγάλης καλωσύνης που έβαζε στη ζωή μου αυτή ή διπλή εδνυχία. Καταλάβαινα ότι ή δουλειά που προφασίστηκε ήταν να εξασφαλίσω την ζωή μου ανάμεσα στην αγαπημένη μου δασκάλα και στη θανασία Ζαμέτ. 'Εχασα κάθε δειλία σ' αυτή την σκέψη. Ξέχασα επίσης ότι ο θεῖός μου αντιπαθούσε το άνόητο γένος που άνήκα και πήδησα στον λαϊμό του κλαίγοντας και φιλώντας τον.

— Καλά, καλά, ήσυχασε μικρή μου. Είσαι πολύ ευαίσθητη. 'Εχεις καιρό να μ' ευχαριστήσης γιατί ή φίλες σου δέν θά σ' αφήσουν πιά!

'Ημουν σαν τρολλή. Δέν φανταζόμουν ότι μπορούσε να ύπάρχη άλλο παιδί τόσο εδνυχισμένο. (Άκολουθεῖ)

Η ΛΑΧΤΑΡΑ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ

Νά πούμε μίαν ιστορία χαρούμενη...

Ἐκείνη τὴν Πρωτοχρονιάτικη Ἀδῆ, ὁ Ἥλιος καθὼς βγήκε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὴ χιονισμένη κατάλευκη στέγη τοῦ ἀντικρουνοῦ μας σπιτιοῦ, πλημμύρισε μὲ δλόχρυσο φῶς τὰ κρυσταλλιασμένα παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ μας πὸν ἔλαμπε χαρούμενο.

Ὁ σοφᾶς, τὰ καθίσματα, ὁ μπουφές ἦτανε ντυμένα μὲ τᾶσπρα τους καὶ τὸ τραπέζι ἀνοιχτὸ καὶ λευκοφορεμένο, φορτωμένο μὲ τῆς Καλῆς ἡμέρας τὰ γλυκίσματα, τὰ φρούτα καὶ τὰ παιγνίδια.

Ὅλα τὰ παιδιά ἀπὸ τὸ βωθὸν πρωῖ ξυπνημένα εἶχανε φορέσει τὰ γιορτινά τους μὲ κάτασπρες τῆς κόλλας τραχηλιές καὶ εἰ ἀδερφάδες μου φορούσανε κάτασπρες προστέλλες καὶ φαρδιές θαλασσιῆς κορδέλες στὰ μαλλιά. Ὡς καὶ ὁ μικροῦλης ὁ Κώστας φόρεσε κι' αὐτὸς τὰ κάτασπρα παπουτσάκια του καὶ τὴν ποδιά του καὶ περίμενε.

Ὅλο τὰ σπῖτι λαμποκοποῦσε χαρούμενα ὄλο μαζί.

Μέσα στὴ σάλα, πὸν δυὸ χρόνια τώρα ἦτανε κρεββατοκάμαρα τῆς ἄρρωστης Μητέρας μας, γίνονταν ἡ ἐτοιμασία καὶ τὸ θάμμα πὸν ἔκανε καὶ φεγγοβόλουσανε τὰ μάτια καὶ οἱ καρδιές ὄλων μας. Φοροῦσε ἡ Μητέρα μας τὰ καλά της φορέματα καὶ ἐτοιμαζότανε μέρα χροιά-ροχ πὸν ξημέρωσε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι ἔτσι ὅπως ὅπως νὰ περάσῃ τὴν ἡμέρα γιὰ τὸ καλὸ τῆς Πρωτοχρονιάς στὸ πόδι, νὰ μὴν τὴν εὔρη κι' αὐτὸς ὁ Χρόνος κοιτάμενη, νὰ δώσῃ ἡ χάρι τοῦ Χριστοῦ καὶ τ' Ἄη Βασίλη νὰ εἶναι μὲ ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν τὸ νέον ἔτος.

Οἱ ὑπηρέτριες εἶχανε σιγυρίσει τὸ σπῖτι σὲ κάθε τι κι' ὁ πατέρας μου μπήκε μέσα στὴ σάλα νὰ βοηθήσῃ κι' αὐτὸς γιὰ τὸ θάμμα. Ὅλα τὰ παιδιά ἀρραδιαστήκαμε ἀθόρυβα στὸ σοφᾶ καὶ στὰ καθίσματα σειρὰ-σειρὰ καὶ μόνον ἐγὼ ὁ πὸν μεγάλος, ἀνυπόμονος καὶ λαχταρισμένος ἀπὸ χαρὰ, στεκόμουν ἀντίκρου στὴν πόρτα τῆς σάλας. Ἐτσι μὲ τὴν μικρὴ ψυχὴ μου καὶ τὴν παιδικὴ καρδιά

θαροῦσα πὸς κάτι καινούργιο κι' εὐτυχισμένο θὰ συνέβαινε σπῖτι μας.

Ἐξαφνα μὰ ζωηρὴ κίνησι γέννηκε πῖσω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ μὲ μᾶς σύγχορνα τὰ μάτια μας προσηλωθήκανε στὸ ἀνοιγμα, ὅπου ἀκουμπώντας τὸ δεξί της χέρι στὸν παραστάτη τῆς θύρας ἐφάνηκε ἡ Μητέρα μας ἀδύνατη, γλωμῆ, μὰ παρὰ ὁμορφὴ καὶ χαρούμενη.

Κρατήσαμε τὴν πνοή μας ὥσαμε νὰ μᾶς πλησιάσῃ κι' ὄλοι μαζί προσπαθοῦσαμε ποιὸς πρῶτος νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι της καὶ —Μαμὰ μὲ ὑγεία... καὶ τοῦ χρόνου...

Ἡ Μητέρα μας προσπαθοῦσε νὰ καταπιῆ τὰ δάκρυα τῆς λαχτάρας της καὶ μέρα πὸν ἦτανε ἔπροπε νὰ εἶναι χαρούμενη καὶ ἔσκυβε χωρὶς νὰ κουράζεται πότε στὸ ἓνα, πότε στὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ παιδιά της καὶ μοιράζοντας φιλιὰ, χᾶδια κι' εὐχές, ἀγκάλιαζε μὲ τὴ ματιά της τὸ κάθε τι τῶν παιδιῶν καὶ τοῦ σπιτιοῦ της πὸν στολίστηκε γιὰ χάρι σης, τὴν Καλὴν ἡμέραν.

Τώρα πὸν περᾶσανε πολλὰ χρόνια, ἀνανοῶμαι πὸς ἡ ματιά τῆς Μανούλας μας δὲν ἦτανε ἱκανοποιημένη. Μολονότι καλοφορεμένα καὶ καθαρὰ τὰ παιδιά της, χτενισμένα, πλυμένα καὶ σιγυρισμένα ὡστόσο ἀπὸ ξένα χέρια, στὰ μάτια της τῆς φανήκανε κακοβουλευμένα καὶ κάτι τοὺς ἔλειπε ἀπὸ τὴ ζωὴ τους καὶ τὸ εἶναι τους, πὸν ἡ Μίνα ἠθέλε νὰ τὸ εἶχε κάμει μὲ τὰ χέρια της, μὲ τὴν ἀγάλη της.

Γι' αὐτὸ καὶ σὺν προχώρησε ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο, ἀναβλέποντας ὄλα πὸν λάμπανε ἀπὸ χαρὰ στὸ πέραςμά της, μὲ τὸ μάτι τῆς Μάνας καὶ τῆς νοικοκυρᾶς αἰστανότανε μίαν λαχτάρη κι' ἓνα καὶ μὸ ζωηρὸ καυτερὸ τοῦ κάτι πὸν ἔλειπε, τοῦ κάτι πὸν δὲν εἶχε τὴν πνοή της, τὴ σφραγίδα της τὴν μυρωδιὰ της.

Ἐτσι ἔφτασε στὴν κρεββατοκάμαρά της, ἐκεῖ πὸν στεκότανε ἄδειος ὁ τόπος της καὶ μόλις ἀντίκρουσε στὴ γωνιά του

τὸ Εἰκονοστάσι ἀνοῖξε τὰ χέρια της στις δυνάμεις πὸν στέκονταν χρόνια τώρα πᾶνον πρὸς πᾶνον ἀκίνητες, λαμπροφορεμένες μὲ τὴν καντήλα ἀκοίμητα ἀναμμένη. Στὴ σειρὰ τὴν ἐκοίταζαν μὲ ἀγάπη ὁ Ἄη Νικόλας, ἡ Ἄγια Λουκία, ἡ Ἄγια Βασβάρη, ἡ Παναγία ἡ Εὐαγγελίστρα, οἱ Ἄγιοι Πάντες. Καὶ ἡ Μανούλα μας μὲ τὰ μάτια ὑψωμένα καὶ μὲ μίαν δύναμι πρῶτοφανη στὴν ὑπαρξί της ὑψώνοντας τὰ χέρια πρὸς τὰ ἱερά:—

«Παναγία μου Μεγαλόχαρη ἀξίωσε με νὰ ἰδῶ τὴν ὑγεία μου νὰ λατρέψω μὲ τὰ χεράκια μου τὰ παιδιά μου πὸν κακοπαθαίνουν ἀχάιδευτα.. ναι Παναγία μου κάνετο τὸ θάμμα σου.. ὄχι γιὰ μένα...»

Ἡ λαχτάρη τῆς Μάνας. Αὐτὴ ἦτανε ἡ λαχτάρη τῆς Μάνας. Ἐγὼ πὸν εἶχα μεγάλα καστανὰ ξανθὰ μάτια καὶ χρῶσᾶ μαλλιά ἄκουσα τὰ πηχτὰ τῆς δέησης της λόγια καὶ εἶδα τὰ δάκρυα πὸν δὲν μπόρεσε νὰ καταπιῆ καὶ ξεχειλίσανε σὺν δυὸ μικροῖ φλογισμένοι ποταμοὶ ἀγάπης ἀπὸ τὰ μάτια της.

Παιδιά... μικρά, μεγάλα καὶ πολὺ μεγάλα νὰ ἀγαπάτε πολὺ τὴ Μανούλα σας, πολὺ... μὰ πολὺ..

Προχώρησε ἡ μέρα, ἦρθαν ὄλοι νὰ χαιρετήσουνε, νὰ εὐχηθοῦνε.

— Μὲ τὸ καλό... μὲ ὑγείαν... καὶ τοῦ χρόνου.

Ὅλοι χαρούμενοι καὶ μίαν λάμψι εἶχε ὄλο τὸ σπῖτι ἦρθε κι' ἡ θειὰ Στάθαινα πὸν μᾶς ἔλεγε τὰ ὁμορφα παραμῦθια.

— Καλὴ μέρα καὶ κάθε μέρα γιὰ μου μὲ τὸ καλὸ μὲ γειὰ καὶ χαρὰ.

Τὸ μεσημέρι καθίσασαμε ὄλοι στὸ τραπέζι καὶ ἡ Μητέρα μου στὴ θέσι της πὸν εἶχαμε καιρὸ νὰ τὴ δοῦμε.

Κι' ἐνῶ μίαν ζωὴ βασιλευε ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὸ σπῖτι μας ὁ Ἥλιος εἶχε διακερᾶσει τὰ κρυστάλλα τῶν παραθύρων καὶ τὸ τραπέζι μας ἔλαμπε σὲ μίαν ἀποθέωσι πὸν δὲ ξαναθυμᾶμαι νὰ εἶδα στὴ ζωὴ μου.

Ἡ Μητέρα μου συγκατοῦμενη ἐστάθη ὅσο περισσότερο μπόρεσε στὸ πόδι ἐκείνη τὴν ἡμέρα, μὰ τώρα θυμᾶμαι πὸς ἡ δύναμι της τὴν ἄφισε νωρὶς καὶ πρὶν

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

Νὰ κι' ἓνας ἐπίκαιρος μαροαίτης πὸν ἀλειύθηκε ἀπ' τὴν ἀνεξάντλητη πηγὴ τῶν ἀρχαίων τῆς χωροφυλακῆς Πατρῶν:

Ἄναφορὰ αἰτήσεως πληροφοριῶν
«Πρὸς τὴν προϊσταμένην Μοιραρχίαν»
Εἰς Πάτρας

Περίληψις

Περὶ αἴτησιν πληροφοριῶν διὰ κότσι, μαρομποῦτι καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὸν νόμον περὶ ἀπαγορεύσεως τυχηρῶν παιγνίων ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου λαβόντες ὑπ' ὄψει ὅτι ἔρχεται καὶ πρωτοχρονιά, χρονιαῖρες μέρες κ.λ.π.

Διὰ ταῦτα λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ περικαλέσω τὴν ἡμετέραν σεβαστὴν προϊσταμένην Μοιραρχίαν ὅπως μὲ διατάξῃ καὶ κατὰ πῶς διαταχθῆ θὰ πράξω.

Ἄλλη παράγραφος. Ἐξαιτοῦμαι ὄθεν νὰ μ' ἐξουσιοδοτήσῃ τι νὰ πράξω εἰς περιπτώσιν ἰδιώττων καὶ μὴ καθαρῶς ἐκφραζομένην ἀσαφῶς ἐν τῷ νόμῳ.

Ἐγγίμαι: Ἦγουν θέλω, κύριε, Μοίραρχε νὰ ἐκκαθαρισθῆ λιανά: Ὑπάγεται εἰς τυχηρὰ παίγνια μαρομποῦτι καὶ κότσι; Ὁ νόμος σαφῶς καθορίζει καὶ δὲν ἐξηγεῖ ἀσαφῶς. Περὶ χαρτιὰ ἔννοῶ κύριε Μοίραρχε καὶ ἀπαγορεύω. Ἄλλὰ μαρομποῦτι διαλαμβάνει κατὰ τὸν νόμον νὰ τὸ καταδιώξῃ; Ὁμοίως διαλαμβάνει περὶ κότσι;

Ἄναμένομεν ἀσαφεῖς ὁδηγίας καὶ ἀμέσους διαταγὰς.

Διατάξετε δέοννα.

Εὐπειθέστατος

Κ. Α.

ὑπενοματάρχης καὶ σταθμάρχης

ἀπ' ὄλους μας συμμαζεῦτηκε σὲ μίαν ἄκρη τοῦ σοφᾶ.

Βλέπω τώρα κάτι μικρά, μεγάλα καὶ πολὺ μεγάλα παιδιά, νὰ θέλουνε νὰ μάθουνε νὰ τοὺς εἰπῶ τι ἀπόγεινε ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα, τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῖ καὶ κατόπι τίς ἄλλες ἡμέρες...

Μὰ ἔμεις εἶπαμε νὰ πούμε μίαν ιστορία χαρούμενη...

Νίκος Σαντοριναῖος

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Τὸ βάραθρο τῆς σκοτεινιάς τὸ γέρο καρτε-
[ροῦσε
νάρθη νὰ πέση νὰ πνιγῆ στὰ μαῦρα του
[νερά
κι' ἀπ' τᾶλλο βάραθρο ἕνας νηὸς νὰ φύγη
[προσπαθοῦσε
στὸ δρόμο τῆς αὐγούλας του ν' ἀπλώσῃ τὰ
[φτερά!

~~~~~

Χτυπήσανε ἡμεσάνυχτα κι' ὅλη ἡ ζωὴ ἤσυ-
[χάζει
τὸν χρόνο ἔπου μᾶς ἔφερνε ἀπάντησ' ἄλλος
[νηὸς.
'Ο γέρος σκόνῃ γίνηκε, κι' ὁ ἀγέρας τὴν
[τινάξει,
κι' ἄλλος καινούργιος χρόνος μᾶς πέρνει
[φτερωτός

~~~~~

"Ω! Χρόνε! Πὲς μου πρόβαλες νὰ κλείσῃς
[τίς πληγές μας
ραντίζοντας τὰ στήθη μας σὲ βάλσαμο γλυκὸ
ἢ γιὰ ν' ἀνοίξῃς πῶς βαθιές σπηλιές μὲς τίς
[καρδιές μας
μαῦρο φαρμάκι χύνοντας, στὸ αἷμα μας
[πικρό;

~~~~~

Γύρις τὸ βλέμμα πίσω σου κι' ἰδὲς χιλιάδες
[πλάθια
κύττα λουλούδια κίτρινα, συντρίμια καὶ
[καυμούς
κύττα χιλιάδες δύστυχους γοναστιστοὺς σὲ
[ἀγκάθια,
πού μόνο ἐσὲ προσμένουνε μὲ δάκρυα καὶ
[παλμούς.

~~~~~

Μάνες, μὲ δάκρυα σπέρνουνε τὴ στράτα πού
[θὰ πάρῃς
γέροι σ' ἀπλώνουν στρώμα σου τὰ κάτα-
[σπρα μαλλιά
παιδιά σὲ ψάλλουν μ' ὄργανα, πῶς θάρθῃς
[καβαλάρῃς
καὶ τὸν καλὸ πῶς φέρνει προσμένει ἡ κο-
[ρασιά,

~~~~~

"Ἄν σᾶν τὸν ἄλλο εἶσ' ἄχαρος καὶ μαῦρα
[εἶν' τὰ φτερά σου
κύλα γοργὰ στὸ δρόμο σου, τὸ τέλος σου νὰ δῶ
ἂν ὅμως μοιάξῃς μ' ἄγγελο κι' ἀπλώνεις
[τὴν χαρὰ σου
βάστα τὸ γοργοκύλισμα, λίγη χαρὰ νὰ βρῶ.

~~~~~

Δέξου γιὰ μόνο δῶρο μας, ἀπ' τὴ ζωὴ ἕνα
[χρόνο

ΠΑΛΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χτυπᾶ ἡ καμπάνα ντάν... ντάν... ντάν...
καὶ σᾶν ν' ἀποκοιμήθῃ
ἐντὸς ἡ δόλια μου καρδιά
ἔρημα τὰ μονοπάτια
τῆς θύμῃς τῆς ἀπληρῆς
ἀφῆκε... Γύρω χύθη
παρηγορήτρα ἢ λησμονιά
πᾶ στῆς καρδιάς τὰ πλάτια...

Μὲ σᾶν γλυκός, ἀπόκοσμος
ὥσῃν σὲ παραμῦθι
ἀκούσιθε ὁ στερνὸς ἀχὸς
ἀδιάπλατα τὰ μάτια
τῆς θύμῃς ἀνοίξανε..
Σᾶν ὁ Χριστὸς γεννήθῃ
οἱ ἀνάμνησες ξυπνήσανε,
χυθῆκανε μὲ πάθια.

Οἱ θύμισες χυθῆκανε
κι' ὀλόλευκες γκαρντένιες,
ρόδα πανσέδες, νούφαρα
λουλούδια ὀλανθισμένα
σκορπίσανε χωρὶς φειδῶ
πᾶ στ' ἔργο μονοπάτι...

Τότε κι' ἡ δόλια μου καρδιά
μ' ἀπόδειξε τίς ἐνοίες
τῆς βασανίστρας τῆς ζωῆς.
Ἐξῆσε περασμένα
ξανά Χριστούγεννα καλὰ
πᾶ στῆς χαρᾶς μας τ' αἶτι!...

~~~~~

ὅπου σταλάζει ἀπ' τ' αἷμα μας στὴ διάβα
[σου σιγὰ
καὶ σὺ γιὰ δῶρο δόσε μας, τὸ γέλιο ἀντι
[γιὰ πόνο
νὰ πέσουμε στὸ πέλαγο π' ἀπλώνει ἡ εὐ-
[τυχία.

~~~~~

Προβαίν' ἡ αὐγούλα γελαστή, φωτᾶει και-
[νούρια μέρα
ἀλληλοσμίγουν ἀφθονες θερμοῦ τοῦ κόσμου
[εὐχῆς
καὶ μὰ χαρὰ πρωτόφανη ξανοίγεται ἀπὸ
[πέρα
πού μᾶς γεμίζει ἐλπίδες τίς μαῦρες μας
[καρδιές.

~~~~~

Διονύσιος Ἰω. Τσακκασιάνος

ΛΟΡΕΝΤΣΟΣ ΜΑΒΙΛΗΣ

Τὸν περασμένο χρόνο γιορτάστηκαν
τὰ εἰκοσάχρονα ἀπ' τὸ θάνατο τοῦ Λ.
Μαβίλη, τοῦ κερκυραίου ποιητῆ καὶ ἡ-
ρώα καὶ γίνηκαν τ' ἀποκαλυπτήρια τοῦ
μνημείου πού στήθηκε στὸ μέρος πού
ἔπεσε χτυπημένος ἀπὸ ἐχθρὸ βόλι. Ἄς
ρίξουμε καὶ μεις μὰ ματιὰ στὴ ζωὴ
του καὶ στὸ ἔργο του.

Ἡ ζωὴ του, ἕνα κήρυγμα ἠρωϊσμοῦ,
μὰ κι' ἕνα ποῦμα. Γεννήθηκε στὰ 1860
στὴν Ἰθάκη, ὅπου ὁ πατέρας του ἦταν
διωρισμένος δικαστῆς. Ἡ πατρικὴ του
οἰκογένεια καταγόταν ἀπ' τὴν Ἰσπανί-
α, ἀλλὰ πρὶν γεννηθῆ ὁ Λορέντσος,
οἱ Μαβίληδες εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὴν
Κέρκυρα, ὅπου καὶ πολιτογραφήθηκαν
Ἰόνιοι. Ἐσπούδασε στὴ Γερμανία. Γιὰ
14 ὀλόκληρα χρόνια μελέτησε καὶ τὰ ἀρ-
χαῖα ἀριστουργήματα κι' ἐσπούδασε ἀγ-
γλικά, ἰταλικά, γερμανικά, ἰσπανικά καὶ
τὴ Σανσκορική. Σᾶν γύρισε στὴν Κέρ-
κυρα, γνωρίστηκε μ' ὄλους τοὺς ἐκλε-
κτοὺς τοῦ πνεύματος πού ζοῦσαν τότε
στὸ νησί του καὶ συνδέθηκε μὲ τὸν Γε-
ράσιμο Μαρκοῦ, Γ. Καλοσοῦρο, Στ.
Χρυσομάλλῃ, Ἄνδρ. Κεφαλληνό, Ν.
Κογεβίνα, Ν. Κονεμένο καὶ ἰδιαίτερα
μὲ τὸν Κ. Θεοτόκη καὶ τὸν Ι. Πολυλά
πού στάθηκε κι' ἀγαπημένος του δά-
σκαλος.

Μεγάλῃ ἐπίδρασι στὸν Μαβίλη εἶ-
χαν οἱ Γερμανοὶ φιλόσοφοι Φίχτε, Κάντ
καὶ Σοπενάουερ. Τὸ 1896 λαβαίνει μέ-
ρος στὸ ἐπαναστατικὸ κίνημα τῆς Κρή-
της. Καὶ τὸ 1897 ἐπὶ κεφαλῆς ἀνταγ-
τῶν πάει στὴν Ἠπειρο, πολεμᾷ στὰ
Πέντε Πηγάδια καὶ πληγώνεται μάλι-
στα στὸ βραχίονα. Τὸ 1910 λαβαίνει
μέρος στὶς βουλευτικὲς ἐκλογές. Τέλος
τὸ 1912 πενήντα τριῶν πᾶ χρόνων δὲ
δίστασε νὰ πολεμήσῃ στὴν ἐκστρατεία
τῆς Ἠλείου Γαριβαλδινὸς λοχαγὸς καὶ
στὶς 29 Νοεμβρίου πέφτει χτυπημένος
ἀπ' τὸ βόλι τοῦ ἐχθροῦ.

Πρὶν κλείσει τὰ μάτια, ψιθύρισε: «Πε-
ρίμενα πολλὲς τιμὲς ἀπὸ τοῦτον τὸν πό-

λεμο, ἀλλὰ ὄχι καὶ τὴν τιμὴ νὰ θυσιά-
σω τὴ ζωὴ μου γιὰ τὴν Ἑλλάδα μου». Ὁ
στερνὸς του λόγος. Καὶ σβύστηκε μ'
αὐτὸ τ' ἀσύγκριτο ξεχείλισμα τῆς μεγά-
λης καρδιάς του. Μέσα σ' αὐτὸ τὸ κύ-
κνειο ἄσμα ἔκλεισε ὅλη τὴν ἀγάπη γιὰ
τὴν πατρίδα, πού τὸν πλημμύριζε.

Ἀγαποῦσε βαθειὰ τὴν Ἑλλάδα κι'
ὅ,τι δικό της μοναδικὸ γιὰ τὴν πατριδο-
λάτρισσα ψυχὴ τοῦ ποιητῆ, πού τραγού-
δησε τίς κρουσταλλογάλανες τῆς θά-
λασσης, τοὺς χλωροπράσινοὺς κάμπους
της, τὸν οὐρανὸ της τὸν «αἰώνια γαλα-
νὸ», τ' ὀλεῦδο ἀγέρι της, τ' ἀπαλό-
γραμμα βουνά της, τὰ βαθύσκωτα δάση
πού «στέργουνε θυμίαμα μυριάδες μυ-
ρωδιές». Καὶ τὸ τραγοῦδι του γινόνταν
ἕνος: «Πατρίδα, σᾶν τὸν ἥλιο σου ἡ-
λιος ἄλλοῦ δὲ λάμπει...». Σᾶν μιὰ θαν-
μάσια κατακλεῖδα στὴ ζωὴ του, τὴν
πλημμυρισμένη ἀπ' τὴν ἀγάπη της, στά-
θηκε ὁ θάνατός του γι' αὐτὴν, ὁ «ῥωαί-
ος θάνατός του», τὸ ἰδανικὸ του...

«...Καὶ σὲ λόγον σου τότε ἔκαμες τάμα
Νὰ φτάσῃς ὅπου μόνο αὐτὸς ξαμόνει
Ποῦναι ποιητῆς καὶ μάρτυρας ἀντάμα.
Τοῦ Ἀπόλλωνα ὄχι ἡ χάρη, ἡ δόξα μόνη
τοῦ λείπει τοῦ θανάτου - κι' ἕνα βόλι
τ' ἔστειλ' ἥρωα στὸ ἡλύσιο περιβόλι.»

Μ' αὐτοὺς τοὺς στίχους πούγραψε ὁ
Μαβίλης γιὰ τὸ φίλο του καὶ συμπολε-
μιστῆ του Ἄγγλο Χάρρις, λὲς καὶ θέ-
λησε νὰ σχεδιάσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ ἴδιου
τοῦ ἑαυτοῦ του, τόσο ταυριάζουνε σὲ
κεῖνον. Πόθησε νὰ φτάσῃ ἐκεῖ πού
φτάνει μόνο ὁ ποιητῆς κι' ὁ μάρτυρας
κι' ὁ πόθος του ὁ ἐσώψυχος ἀλήθεψε
ἕνα βόλι τὸν ἔστειλε ἀπ' τῆς «ζωῆς τὴ
φαρμακίλα» στὰ ἡλιοπερίχυντα Ἡλύσια,
πολυδόξαστον ἥρωα. Καὶ χάρηκε ἔτσι ὁ
ποιητῆς δύο ἅγια δῶρα: τὸ θάνατο καὶ
τὴν ἀθανασία...

Τῆς ψυχῆς του πού «ἦταν μέταλλο
πολύτιμο χωρὶς σκουρία» (Ἀνδρεάδης),
ἡ εὐγένεια ἢ ἀμετρὴ ξεχνόταν σὲ κάθε
του προᾶ, σὲ κάθε του φέροσιμο, σὲ κά-

θε του λόγου κι' είχε πλημμυρισμένη την ώραία μορφή του.

Δὲν ἤθελε νὰ φαίνεται πῶς κάτι εἶναι ἢ ἤθελε νὰ εἶναι κι' ἄς μὴ φαίνεται. Κι' ἤξερε ἀκόμα πᾶς «δὲν εἶναι γενναῖο νὰ ὑπερηφανεύεται κανεὶς, ὅτι ὑπάρχουν κατώτεροί του. Νὰ ὑπερηφανεύεσαι ὅτι ἔκαμες τοὺς χειροτέρους σου μὲ τὸ παρὰδειγμά σου καλύτερους, αὐτὸ ναί' τὸ θεωροῦσε γενναῖο» (Πασαγιάννης). Καλωσύνη ἀπέραντη ἠμύρφαινε τὴν ώραία καρδιά του κι' ἦταν ἐντεῦθεν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ὅπως τὸν χαρακτηροῦσε ὁ Παπαντωνίου.

Ἐνας ἀπόρρυφος πεσομιαιὸς φώλιαζε μέσα του, ἕνας πόνος ἀγλύκαντος ποὺ τὸν κρατοῦσε σκλάβο στὰ μαῦρα του τὰ δάχτυλα καὶ δὲν τὸν ἄφηνε σὲ καμμιὰ τῆς ζωῆς του ἐκδήλωσι. Μιά ἀποισοδοξία, ποὺ ποτίζοντάς του τὰ σωθικά με τὴν ἀλόγη της, τὸν ἐνέπνεε τ' ἀριστουργήματά του καὶ τοῦ γεννοῦσε μιὰν ἀμφιβολία γὰρ τὴν αἰθέρια τέχνη του, τὴ βαθεαία του διάνοια, ἀκόμα καὶ γὰρ τὴν ἀτσάλνια του ὑγεία.

Ψυχολογικὸ του γνώρισμα κ' ἡ γλῶσσά του, ἡ βαθεαία ξεχωρισμένη σὰν τὸν ἀτσαλένιο του τὸν χαρακτηροῦσε. Δὲ διστάζει νὰ μεταχειριστῆ καμμιὰ λέξι π' ἄκουσε στὸ στόμα τοῦ λαοῦ τοῦ γλωσσοπλάστη καὶ δὲν φοβήθηκε μὴν τὸν ποῦν γὰρ τοῦτο μαλλιάρῳ καὶ τὴ γλῶσσά του χυδαία γιατί, ὅπως ὁ ἴδιος εἶπε σὲ μιὰ του ἀγόρευσι πάνω στὸ γλωσσικὸ ζήτημα, «δὲν ὑπάρχει χυδαία γλῶσσα, ὑπάρχουν μόνο χυδαῖοι ἄνθρωποι».

Βαθυστόχαστος τραγουδιστὴς στόλισε τῆς τέχνης τὸ δαχτυλίδι με πενήντα διαμαντόπετρες — τὰ πενήντα δαντελλόπλεκτα σοννέτα του, καὶ πλήθος ἀριστοτεχνικὲς μεταφράσεις.

Ἡ ποίησι κι' ἡ ποιητικὴ του, ἔγραφε ὁ Ἀλιμπέοτης στὸν «Νουμά», κρατιέται ἀπ' τὶς ἴδιες ἀρχὲς ποὺ διατύπωνε στὴν ὑστερη περιόδῳ του ὁ Σολωμὸς καὶ ποὺ συνοψίζονται: στὴν ὑποταγὴ ὄλων τῶν στοιχείων ποὺ συντρέχουν στὸ ἔργο, στὸ νόημα τῆς τέχνης.

Δυὸ σοννέτα, τὶνα «Λήθη», τᾶλλο «Ἐλῆα» τ' ἀριστουργήματά του.

Ἡ «Ἐλιά».

Στὴν κουφάλα σου ἐφώλιασε μελίσι
Γέριχη ἐλιά, ποὺ γέρνει με τὴ λίγη
Πρασινάδα ποὺ ἀκόμα σὲ τυλίγει
Σὰν νᾶθελε νὰ σὲ νεκροστολίση.
Καὶ τὸ κάθε πουλάκι στὸ μεθύσι
Τῆς ἀγάπης πιπίζοντας ἀνοίγει
Στὸ κλαρί σου ἐρωτάρικο κυνήγι,
Στὸ κλαρί σου ποὺ δὲ θὰ ξαναθίση.
Ἦ πόσο στὴ θανάθ θὰ σὲ γλυκάνουν,
Μὲ τὴ μαγευτικὰ βοὴ ποὺ κάνουν,
Ὅλοζώντανης νιότης ἠμορφάδες
Ποὺ σὰ θύμησες μέσα σου πληθαίνουν
Ἦ νὰ μποροῦσαν ἔτσι νὰ πεθαίνουν
Καὶ ἄλλες ψυχὲς τῆς ψυχῆς σου ἠδερφάδες.

Μιά τόσο ποιητικὴ εἰκόνα, χυμένη σὲ στίχους λαξευτούς, ποὺ τὴ βλέπει κανεὶς ζωντανεμένη στὰ λιόσπαρτα χωριά τοῦ ἠλιόβολου νησιοῦ τοῦ ποιητῆ. Στὴν ἐπώδῳ του πόσο καθαρὰ κανεὶς διαβάζει τὴν ἀγάπη τοῦ Μαβίλη στὸν «ώραίο θάνατο» τὸ μεγάλο του πόθο.

Κι' ἀπ' τὴ «λήθη».

Ἦ δὲ μπορεῖς παρὰ νὰ κλαῖς τὸ δεῖλι,
Τοὺς ζωντανούς τὰ μάτια σου ἄς θρηνησοῦν
Θέλουν μὰ δὲ βολεῖ νὰ λησμονήσουν

Τρεῖς θαυμάσιοι στίχοι ποὺ καθροφτίζονται τὴ ψυχὴ του μ' ὄλη τὴ κομμωμένη πίκρα, μ' ὄλο τὸ κρύφιο πόνο καὶ τὰ «πικρὰ φαρμάκια ποὺ τὴ συχνοποτίσαν.»

Δὲν μπορῶ νὰ μὴν ἀναφέρω ἀκόμα δυὸ στίχους ἀπ' τὸ «Μούχρωμα».

Φυσάει τὰεράκι μὰνάλαφρη φῶρα
Καὶ τὶς τριανταφυλλίες ἀργὰ σαλεύει...

Δυὸ στίχους τόσο ζωντανούς, ποὺ λὲς καὶ νιώθεις τὴν ἀλαφροῖα ὀρμῆ τ' ἀγέρα, σὰν τοὺς ἀκούς. Κι' ἀκόμα τὰ δυὸ σοννέτα του «Κρήτη» καὶ «Excelsior» με τὴν ἀπαλότατη λυρικὴ πνοὴ ποὺ μᾶς δείχνουν ὄλο τὸ Παρνασσιασμὸ τοῦ Μαβίλη.

Μὰ γὰρ νὰ ἰοώση κανεὶς τὸν κερκυραῖο ποιητὴ αὐτὰ δὲ φτάνουν. Ἐἴπαρε νὰ μελετήση καὶ τὰ πενήντα «ἀτόφωτα πετράδια» του, ὅπως λέει τὰ σοννέτα του καὶ πολὺ νὰ ἐμβαδύνη στὸ καθένα, πρᾶμα δύσκολο, ἄν ὄχι ἀδύνατο γὰρ μιὰ μελέτη σὰν καὶ τούτη. Μόνο μία γενικὴ ἰδέα μπορεῖ νὰ δώση αὐτῇ ἀπ' τὸ μεγάλο ἔργο τοῦ μάρτυρα - ποιητῆ, ποὺ κοιμᾶται τώρα θριαμβευτῆς στὸ Λοῖσκο μὲ πραγματοποιημένο τὸ πόθο του, τὸν «ώραίο θάνατο».

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΩΝ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ Ἀθηναῖοι θὰ σὲ λατρεύουν. Θὰ βασιλεύης στὶς θάλασσες. Ὅλη ἡ Ἐλλάς θ' ἀνεβαίνει ὡς ἐσένα, γιατί θὰ σοῦ κτίσουμε ἕνα ναό, ὅμοιο ποῦ οἱ θνητοὶ δὲν θάχουν ξαναἰδῆ! Νά, ἡ στιγμή ὅπου ἡ Φρόνησι, τῆς ὁποίας ἐτοποθέτησες τὸ σπόρο στὸ πνεῦμα τῶν ἀγαπητῶν σου θνητῶν, ἐφθάσε ἐπὶ τέλους νὰ ὀριμάση, καὶ νά, ὁ τόπος ποῦ διάλεξες ἐσὺ, ὁ ξακουσμένος βράχος ὅπου θ' ἀνυψώσουμε, γὰρ τὴν αἰωνιότητα, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ Διός, τὴ σκέψη τῆς Ἀθηνᾶς.

Αὐτὴ ἦταν, κυρίες καὶ κύριοι, ἡ ὑπόσχεσις τοῦ Περικλῆ, καὶ τώρα θὰ ἐξετάσουμε τὴν ἐκτέλεσίν της.

Καὶ πρῶτα-πρῶτα γὰρ νὰ εἶμαι σαφῆς, θὰ σᾶς κάνω μιὰ μικρὴ ἐκθεσι τῆς τότε πολιτικῆς καταστάσεως τῶν Ἀθηνῶν.

Στὴν ἀθηναϊκὴ δημοκρατία, ὄλοι ἦσαν δημοκράτες. Μόνο ποῦ τότε γὰρ νᾶναι κανεὶς, δὲν ἀκολουθοῦσε τριάντα τρόπους - ὅπως σήμερα - ἀλλὰ δύο μόνο: ἦταν ἢ ἀριστοκράτης ἢ δημοκράτης. Ἀριστοκράτες καὶ δημοκράτες ἀγωνίζονταν γὰρ τὸ Σύνταγμα.

Ἡ ἀφοσίωσις ποῦ οἱ Ἀθηναῖοι ἀριστοκράτες εἶχαν στὸ δικό τους ἦταν σοβαρὴ, σταθερὴ, ἀνήσυχη κι' ἐμοιαζε με ἄν χῆ. Περὶφρονοῦσαν λίγο τὴν ἐλευθερία. Τὸ Σύνταγμα γὰρ αὐτοὺς ἦταν ἕνας ὄρατος σκλάβος ποὺ εἶχαν ἀρπάξει ἀπὸ τομα ἀπ' τοὺς τυρράνους, γὰρ νὰ τοῦ δώσουν καλοὺς τρόπους. Ὁ Σόλων τοῦ εἶχε ὑποβάλλει τὴν συνάθροισι τῶν

Χάρισε στὴ πατρίδα τὰ δαντελλόπλεκτα σοννέτα του καὶ τὴν ἀτέρμονη ἀγάπη του. Μ' ἀπ' ὄλα τὰ περισσότερα σοννέτα του ἕνα θαυμάσιον περισσότερον, τῆς ζωῆς του τ' ἀπεγαδιάστω σοννέτο ποῦχε ἐπωδὸ πρωτόγνωρη: τὸ ἠρωϊκὸ του πέσιμο στοῦ Λοῖσκου τὰ χῶματα,

πλουσίον, καὶ γὰρ μὴν ἔχουν ἀντιζηλίεσ τὸ περιβάλλον τὸ διάλεγαν στὴν τύχη Μὰ ὁ Κλεισθένης μοίρασε τὰ μιλλιέτα τῆς ψηφοφορίας σ' ὄλο τὸ λαό, κι' ἔτσι δὲν εὐρίσκοντο πὰ σὲ στενὸ κύκλο, δὲν ἀλληλογνωρίζοντο, τὸ Σύνταγμα δὲν τὸ ἀναγνώριζαν πλέον.

Οἱ ἀριστοκράτες καὶ οἱ δημοκράτες ἐμοιαζαν μεταξύ τους. Εἶχαν τὴν ἴδια καταγωγὴ, τὴν ἴδια ἀνατροφὴν κι' ἀπειχον τὸ ἴδιο ἀπ' τὴ λαϊκὴ τάξη. Αἱ Ἀθῆναι ἦταν μιὰ δημοκρατία ποῦ ἐκυβερνιόταν ἀπὸ μιὰ μικρὴ μὰ ἐκλεκτὴ μερίδα. Ὁ λαὸς δὲν εἶχε ἀρκετὴ μόρφωσι γὰρ νὰ ἐπιθυμήσῃ νὰ κυβερνᾷ.

Ἐμπιστευόταν τὴν ἀρχὴν στοὺς ἀπογόνους τῶν μεγάλων οἰκογενειῶν, ἀρκούμενος μονάχα νὰ χειροκροτῆ τὶς νόστιμες σάτυρες τῶν κομικῶν συγγραφέων καὶ εὐχαριστημένος ἄν μποροῦσε νὰ ζωγραφίσῃ με κάρβουνο στοὺς τοίχους ἕνα «Περικλῆ μ' ἕνα κεφάλι σὲ σχῆμα κρεμμυδιοῦ», ἢ ἀκόμα τὰ τραγῖσια πόδια τοῦ «Περικλῆ, τοῦ πρίγκιπος τῶν σατύρων». Ἦταν ἐπίσης ἐκαστοὶ ἐκαστοὶ ἄνθρωποι κἄπου, τοῦ ἔδιναν ἕνα πολιτικὸ ἄνδρα νὰ ἐξορίσῃ ἢ κανένα φιλόσοφο νὰ κοτσομπολέψῃ. Ὁ λαὸς πρὶν ἀνησυχῆσαι ἔκανε ὅπως σεις, κυρίες καὶ κύριοι, συμβουλεύονταν τὸ πρόγραμμα. Ὁ Περικλῆς, ὁ Αἰσχίνης, ὁ Δημοσθένης ἐπαίρναν σημεῖωσις. Τὶς ἡμέρες ποῦ θὰ συζητοῦσαν γὰρ τὸν προῦπολογισμὸ δὲν ὑπῆρχαν παρὰ ἐλάχιστοι, μὰ τὶς ἡμέρες τῶν ἐπερωτήσεων ὅ ἤρχε ἕνα πλῆθος ἀσφυκτικὸ. Κι' ὅταν δὲν βρισκόταν κανένας οἱ Σύνθεσ τοξότες πήγαιναν στὴν Ἀγορά, ἐκλειναν ὄλεσ τὶς ἐξόδους, ἐκτὸς τῆς κυριωτέρας καὶ ὀδηγοῦσαν τοὺς πολίτας διὰ τῆς βίας, με χοντροὰ σχοινιά βαμμένα σὲ φρέσκο μίνιο. Κι' ἔτσι μόνο ὅταν αἰσθάνονταν τὸ κόκκινον τῆς ντροπῆς νὰ τοὺς ἀποτυπώνεται στὴν πλάτη, ἀπεψάσιζαν ἐπὶ τέλους νὰ πᾶν νὰ ἐκτελέσουν τὸ καθῆκον τους.

Ο ΑΔΕΡΦΟΣ ΤΗΣ ΦΟΥΛΑΣ

Τὸ χαϊδεμένο κοριτσάκι ἡ Φούλα πῶναι τὸ καμάρι τοῦ σπιτιοῦ κάθετα σὲ μιὰ ἀναπαντική καρτέλα καὶ φυλλομετρῶ ἓνα παλὴν ξεθωριασμένο βιβλίο.

Ξάφνου, τὰ μάτια της πέφτουν σ' ἓναν λερωμένο — ἀπ' τὴν πολυκαιρία — φάκελλο. Τὸν πιάνει στ' ἀδύνατα χεράκια της τὸν στοιφογουρίζει ποτ' ἀπὸ δῶ ποτ' ἀπ' ἐκεῖ. Ὁ πειρασμὸς κατακτητῆς, τὸν ἀνοίγει..

Ὁ! μὰ τι ἐκπληξί!

Ἦταν μιὰ φωτογραφία! Μ' ἓνα στρουμπουλὸ σγουρόμμαλο ἀγοράκι. Μὲ δυὸ ἔξυπνα μάτια μὲ μιὰ ναυτική φορεσιά, ἀνεβασμένο σὲ μιὰ καρτέλα κοίταζε στὸ ἄπειρο.

Κάνει λίγες σκέψεις μπροστά του, καὶ τὴν παίρνει καὶ τρέχει δαιμονισμένα ἀνάμεσα στὰ δέντρα τοῦ κήπου.

— Ἐ! τί τρέχεις θὰ ιδρώσης, τὴν σταματᾷ μιὰ φωνή. Ἦταν ὁ παποῦς της. Μὰ σὰν εἶδε τὴν φωτογραφία ἔγινε κατάχλωμος, τὰ μάτια του βούρλωσαν κα' ἓνα ἄχ! ἔξφυγε ἀπ' τὰ στήθη του. Τὴν πῆρε στὰ χέρια του, τὰ τρεμάμενα κα' ἄρχισε νὰ τὴν φιλή..

Ἡ Φούλα κοίταζε σαστισμένη τὸν τὸν παποῦ. Σὰν ἀστραπή τῆς ἦρθε μιὰ ἰδέα.

— Μὴν εἶσαι σὺ παποῦ μικρούλης;

— Ὅχι χρυσό μου δὲν εἶμαι γώ, εἶναι ἓνας νέος πὺν τὴν ἄρταν εἴκοσι χρόνων..

Ἐδῶ ἡ φωνὴ τοῦ γέρου κόπηκε, τὰ μάτια του ἔτρεχαν δάκρυα πόνου.

Καὶ ἡ μικρὴ ἀνυπόμονα ρωτᾷ:

— Πές μου παποῦ ποῖς εἶναι αὐτὸς πὺν σὲ κάνει καὶ κλαῖς, πές μου νὰ κλάψω καὶ γὼ μαζί σου, πέστο πάπου νὰ ζήσης.

— Εἶναι... ἄχ! πὼς νὰ στὸ πῶ, σὺ πὺν δὲν ἔχεις ἀκούσει τὴ λέξι αὐτὴ ποτέ, ἴσως σὲ κάνω μικρὴ μου δυστυχισμένη..

Τὰ πολλὰ παρακάλια τῆς μικρῆς ὤθησαν τὸν παποῦ νὰ μαρτυρήσῃ ποῖς ἦταν. Κι' εἶπε τρεμουλιαστά, σβυσμένα:

— Εἶναι... ὁ ἀδερφοῦλης σου.

Στὸ ἀκουσμα ἡ Φούλα χλώμασε τὰ πόδια της τρίκλυσαν. Ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του κα' ἔκλαψαν κα' οἱ δυὸ τόσο πολὺ πὺν κα' ἰτιές ἔγυραν τὰ κλαδιά τους κα' ἔκλεγαν μαζί τους.

Φιλέρημος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΜΙΚΡΟΥ
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ὁ διαγωνισμὸς μας αὐτὸς σημείωσε ἀρκετὴ ἐπιτυχία.

Πῆραν ἐν συνόλῳ 15 μέρος. Οἱ περισσότεροὶ ἔστειλαν φωτογραφίες κοινότητες, χωρὶς τίποτα τὸ ἐξαιρετικόν. Ἀπ' ὅλες ὅμως ξεχωρίζουν οἱ φωτογραφίες τῆς **Γρίφου, Σφιγγας, Ταυρομάχο καὶ Φάνου.**

Κι' ἀπ' αὐτὲς ὅμως ξεχωρίζουν οἱ φωτογραφίες τοῦ **Γρίφου** καὶ τῆς **Σφιγγας**. Δίστασα πολὺ νὰ διαλέξω. Μὰ βραβεύω τὴν φωτογραφία τῆς **Γρίφου** τόσο γιὰ τὴν ἐκτέλεσίν της, ὅσο καὶ γιὰ τὴν σύνθεσίν της. Εἶναι τέλος μιὰ φωτογραφία ἀπ' τὴν σπάνιες.

Ὁ Φίλος σας

Υ. Γ. Ἡ βραβευθεῖσα ἄς στείλῃ 3 δρ. γιὰ ταχυδρομικά.

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

ΕΤΧΕΤΑΙ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΤΟ

1935

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΙΚΡΗΣ ΑΓΓΕΛΙΑΣ

Τώρα πὺν κυκλοφόρησε καὶ τὸ φύλλο τοῦ Δεκεμβρίου, ὅσοι ἀπὸ σᾶς θέλουν νὰ πάρουν μέρος στὸ διαγωνισμὸ μας αὐτὸ (ἴδε 3ο φύλλο) καὶ πιστεύω πὺν θᾶστε ὅλοι, πρέπει νὰ στείλουν ἓνα ψηφοδέλτιο στὸ ὅποιο νὰ σημειώνετε ποῖα ἄγγελια ἀπ' ὅσες δημοσιεύθηκαν στὰ φύλλα Ὀκτωβρίου - Δεκεμβ. σᾶς ἄρесе περισσότερο. Ἡ συμμετοχὴ εἶναι δίδραχη. Ἡ προθεσμία ὡς τὴς 10 Φεβρουαρίου 1935. Ἀπ' τὰς ψηφοφόρους ἐκείνης τῆς ἀγγελίας πὺν θὰ βραβευθῆ, βραβευθοῦν ἓνας ἢ δύο, ἀναλόγως τῶν ἀπαντήσεων με κλήρο. Λοιπὸν πεζιμένο τὴς ἀπαντήσεις ὄλων σας.

Ὁ Φίλος σας

Ἀγαπητοὶ μου φίλοι

Φαντάζομαι τὴν ἐκπληξί σας ὅταν θὰ πάρετε στὰ χέρια σας τὸ καινούργιο μας φυλλάδιο καὶ θὰ δῆτε τὴ λέξη **Δεκαπενθήμερο**.

Εἶδατε; Αὐτὸς εἶναι ὁ Πρωτοχρονιστικὸς μας μπιναμάς. Θελήσαμε νὰ σᾶς κάνουμε ἓνα ὄραιο δῶρο καὶ νομίσαμε πὺν τὸ νὰ ἐγκαινιάσουμε τὸν νέο χρόνο με τὴν δεκαπενθήμερη ἐκδοση θὰ ἦταν τὸ ὄραϊότερο δῶρο πὺν θὰ μπορούσαμε νὰ σᾶς προσφέρουμε.

Κι' ἔτσι ἡ ἐπιθυμία ὄλων σας πραγματοποιεῖται. Ἀπὸ σήμερα κάθε δεκαπενθήμερο θᾶχετε τὴ **Μακεδονικὴ Νεολαία**. Βλέπετε ἡ ἐπιτροπὴ δὲν φείσθηκε οὔτε ὕλικῆς, οὔτε ἠθικῶν θυσιῶν γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν πόθο ὄλων σας. Εἶμαι βέβαιος πὺν καὶ σεις τὴν πὺν πραγματοποιεῖται ἡ ἐπιθυμία σας θὰ καταβάλετε κάθε προσπάθεια γιὰ τὴ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ μας γιὰ νὰ μπορούμε νὰ καλύψουμε τὰ ἔξοδα πὺν διπλασιάζονται τώρα, μὰ καὶ γιὰ νὰ σᾶς παρουσιάσουμε κάθε λίγο τὸ περιοδικὸ μας ὄλο καὶ καλύτερο.

Ἐγὼ τώρα θὰ περιμένο τὴς ἐντυπώσεις σας, θὰ περιμένο τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς σας πὺν εἶμαι βέβαιος πὺν ἡ μικρὴ

τῆς αὔξηση πὺν σεις τὴν προτείνετε καὶ πὺν εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς τὸ παρὸν- θὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ ἀπ' ὄλους σας, με τὴ μεγαλύτερη εὐχαρίστηση. Θὰ περιμένο τέλος καθένα σας νὰ μᾶς δώση κα' ἀπ' ἓναν συνδρομητῆ. Κι' ὅταν γίνῃ αὐτὸ νᾶστε βέβαιοι πὺν τὸ περιοδικὸ μας θὰ παρουστει ἀκόμη τελειότερο, ἀκόμη πλουσιότερο κα' ἴσως ἀκόμη.. μὰ δὲν σᾶς τὸ λέω ἀπὸ τώρα.

Καὶ τώρα ἀφοῦ σᾶς εὐχηθῶ καὶ πάλι εὐτυχισμένο τὸν καινούργιο χρόνο.

Μάγανη

Ὁ Φίλος σας

31-12-34

Γιὰ 1—10 λέξεις δραχμᾶς 3 τὸ ἐλάχιστο τίμημα. Πέραν τῶν 10 λέξεων με ἀπλᾶ στοι-
ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ: χεῖα δραχμᾶς 0,30 ἢ λέξεις, με παχέα στοιχεῖα δρ. 0,50 καὶ με κεφαλαῖα δρ. 0,70. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 3. Ἡ προσληρωμὴ ἀπαραίτητη.

B-1

Στὴν δεκαπενθήμερη ἐκδοση τῆς «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ» μας, ἄς εὐχηθῶμε κα-
θε πρόσο.

Ἡλιοστάλαξη- Νυφούλα τ' Ὀυρανοῦ

B-2

Εὐχαριστῶ θερμότητα δόσου μετᾶχθησαν. Πά-
ντως καλύτερα θὰ ἦταν ἀπὸ κοντά.

Πρίγκηψ τῆς Ἀρκαδίας

B-3

Συγκοῦφ συγχαρητήρια!! Ὁ κόσμος τᾶχει
τόμπανο καὶ σὺ κρυφ. καμάρι!

Ποντίκι

B-4

Σύλβα Βαρέσκου ἀγαπημένη μου, τὴν
πὺν... θὰ... τὸ ἀναμενόμενον... Καλὴ ἐπιτυχία.

Ἐτβιν

B-5

Ρέλια - Ἐλλη, μὴ δολοφονεῖτε τὸ ψευδῶ-
νομό μου, παρακαλῶ

Νυφούλα τ' Ὀυρανοῦ

B-6

Βίτωρ-Βικτωρία ἄν σᾶς ἔκρινα ἐξ ἰδίων
ἀσφαλῶς ἡ ἀγγελία μου θὰ σᾶς κολάκευε.

Ρέλια

B-7

"Ανν - Κάκια εὐχαριστῶ πολύ. "Ελση για-
τί κάνεις πῶς δὲν μὲ ξέρεις;
"Ετιβιν

B-8

Ποντίκι ἀπὸ ποῖο; Ἀπὸ κείνο πὸ εἶχες
καὶ σὺ ἀνάγκη;

Πρίγκηψ τῆς Ἀρκαδίας

B-9

Τὸ ἐν παρενθέσει τῆς (A-310) νὰ διορθωθῆ:
Χρῶμα οὐρανιῶ, σκεπούσα κτλ.

Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ

B-10

Σουλπικία-Ναβουχοδονόσορ παρομιῶν τὸ
ἀνάγνωσμα ἀκόμη πρόσχωμεν;

Ρέλια - Ἑλλη

B-11

"Ελση, Κάκια ὥραϊα συνενόησις ἔ;
"Ετιβιν

B-12

Ἀργάμπελη γὰ τὸν καινούριο χρόνον πολλές
εὐχές.
Ποντίκι

B-13

Τρισκατάρατε πὸ πρὸς Θεοῦ βλέπεις τὰ
ἴσα λῆς στὴν (A-381) X

B-14

"Ἡ Σαλονικιώτικη παρέα εὐχεται σ' ὅλους-
ες Τρισευτυχισμένο τὸ 1935.

B-15

Τρισκατάρατε, Στέκομαι πολὺ καλά. Ἀλήθεια
φαντάστηκες πῶς γὰ σένα ἦταν ἡ ἀγγελία;
Ὅττε κ' ἀν σκέφτηκα νὰ σοῦ κάνω αὐτὴ τὴν
τιμῆ... Λυποῦμαι γὰ τίς σκέψεις σου.

Ξεπεσμένη Λαίδη

B-16

Σὺλους εὐχομαι εὐτυχισμένο τὸν καινούριο
χρόνον.

Ξεπεσμένη Λαίδη

B-17

Πρίγκηψ τῆς Ἀρκαδίας χρόνια πολλά γὰ
τὴ γιορτὴ σου.

Νυφούλα τ' Οὐρανοῦ, Ρέλια - Ἑλλη

B-18

Ζουρλομανδία-Μπερμπαντάκο σὰς εὐχαριστῶ
πὸ σκοτιζέστε γὰ μένα. Δὲν ὑπάρχει λόγος.

Ριζῆς

B-19

Μυρέλλα δὲ βρίσκεις ὅτι ἡ κατάστασις εἶναι
ἀποκαρδιωτικῆς;

Ριζῆς

B-20

Βίντωρ-Βικτωρία δὲν εἶν' ἀνάγκη νὰ πάρει
σκάλα γιατί δὲν ἔχω καμμία ἐρεξή γὰ σὰς δῶ!!

Μυρέλλα

B-21

Εὐχόμεστε ὅλους εὐτυχισμένο τὸν καινούριο
χρόνον.

Μυρέλλα - Μπερμπαντάκος

B-22

Ζουρλομανδία πάτησες στὴν πῆττα! Ἡ μό-
νη ἀκατάλληλη γὰ νὰ χάριση μπό' εἶσαι σὺ.

Μπερμπαντάκος

B-23

Ριζῆ μὴ ξεχνᾶς πῶς πολλές φορές γίνονται
καὶ παρεξηγήσεις. Καταλαβαίνεις θέβαια!

Μυρέλλα

B-24

*Εφορον θυζαντιῶν μνημείων:]]

Φτερό (χίγνας) ἀεροπλάνου προσκρούσαν
ἐπὶ τοῦ παπαφίγγου τοῦ Λευκοῦ Πύργου κατε-
κρήμνησεν αὐτὸν. Στόπ. Λευκὸς Πύργος παρα-
μένει κουτσουρεμένος στόπ. Ἡ σκηνὴ ἀπεθανα-
τίσθη ἐκ τοῦ... μακρόθεν. Στόπ.

Ξεπεσμένη Λαίδη-Ρέλια - Ἑλλη

B-25

Ἀργάμπελη, Τρίο Κορτεζινο, Μυρέλλα,
Σαλονικιώτικη Παρέα, εὐχομαι ἡ καινούρια
χρονιὰ νάνα εὐτυχισμένη.

Ξανθὴ Κατερινούλα

B-26

Πάουλ Κέμπ ὅλοι εἶναι ἐνθουσιασμένοι μα-
ζύ σου. Ἄν πῆ ἐγώ...

Ξανθὴ Κατερινούλα

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἐπειδὴ τώρα μέ τὴν δεκαπενθήμερη
ἐκδοσὴ μας, ὅπως εἶναι φανερὸ τὰ ἔξοδα
διπλασιάζονται γιὰτὸ προβαίνουμε σὲ
μὰ μικρὴ αὔξηση τῆς συνδρομῆς τῆς
Μακ. Νεολαίας. Εἴμαστε βέβαιοι πῶς
ὅλοι σας μὲ τὴ μεγαλύτερη προθυμία
θὰ δεχθῆτε αὐτὴ τὴν αὔξηση μὰ καὶ
σεῖς οἱ ἴδιοι τόσον καιρὸ μᾶς τὸ γρά-
φετε.

Ἡ συνδρομὴ γίνεται ὡς ἑξῆς:

Ἐτησία δεχ. 50 - πενήτηντα

Ἐξάμηνος » 25 - εἴκοσι πέντε

Τρίμηνος » 15 - δέκα πέντε.

Οἱ ἐτήσιοι συνδρομηταὶ μας παρακα-
λοῦνται νὰ μᾶς στείλουν 10 δο. ἀκόμη
ὡς συμπλήρωμα!

"Ἡ Δ)ση